

Ὁ κόσμος ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ πῇτε
καί γιὰ τὸ Εὐκροτόφραγκον καὶ γι' ἄλλα νὰ κοπῇτε,
ἐγὼ δὲ χαίρων ἤκουσα τὸν ἄνδρα τὸν κλεινὸν
νὰ λέγῃ περὶ χρήσεως τῶν ἀποστολωνίδων,
ποῦ φέρουν, ὡς γνωρίζομεν, ὀνόματα πτηνῶν,
καὶ Κατηγορητήρια καὶ καταδικούς εἶδον.
Κι' ἐπρόβυλαν κατηγοροὶ μὲ μαύρσυνα παλαιοῦσινα
καὶ σαρουχᾶδες μερικοὶ, ὅπου γυροῦν παλαιόσινα,
κι' εἶδα Ῥωμαίους Κάτωινας μὲ τὸν ζουλομανδύον,
κι' εἶδα καὶ τῆς βλαχόκκλησις τὴν τάσιν εὐωδίαν
ν' ἀνέρχεται ὡς ἄρωμα ἐσπερινῆς λατρείας
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὡς παληάτσου τῆς Βουλῆς, ὅπου τὰ πισινὰ σας καλλίτερα μοῦ φαίνονται ἀπὸ τὰ μούτσονά σας, ὅσα μεγάλα φάσκελα κι' ἀπ' ἄλλους κι' ἀπὸ 'μένα ἐδέχθητε ὡς ἀμειβὴν ἐπὶ γὰρ 'στὰ χαμένα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ βρέθηκα τῆς φούκταις μου ν' ἀνοίγω καὶ νὰ τιμῶ τὰ μούτρα σας μὲ μούντζαις καθε' ἑνὲς, καὶ τώρα ἐπιτρέψετε κι' ἐμένα τὸν παληάτσο ὡς σύντροφός σας προσφιλῆς 'στὸ πλάγι σας νὰ κάτσω, ν' ἀκούσω δὲ τοὺς τρέχοντας Προϋπολογισμούς, τὰ Κατηγορητήρια καὶ τοὺς ὀνειδισμούς, τὸ φαλιμέντο τῶν Ρωμηῶν μαζί σας νὰ κηρύξω καὶ τὴν Ἀποκρητικὴν περίερον ν' ἀνοίξω.

Ἀς μὴ μᾶς καίγεται καρρὶ γιὰ τὸ Ναπολέονι καὶ ὅλοι μας ἄς μένωμεν δεμένοι 'στὸ Κορδόνι, ὡς ποῦ νὰ γίνη μιὰ θηλειὰ ἡμῶν τῶν κορροσκύλων καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ μιὰ χρὰ μετὰ τῶν ἄλλοφύλων. Κι' ἂν μουφλουζέψουμε κι' ἐμεῖς καθὼς οἱ Πορτογάλλοι αὐτὸ δὲν εἶναι ξαφνικὸ καὶ συμφορὰ μεγάλη, κι' ἂν ζητιανεύουμε κι' ἐμεῖς μετὰ κενῶν στομαχῶν ἢ δόξα δὲν ξεχνάμε τῶν Μαραθωνομάχων, κι' ὅσο καὶ νὰ ξεπέσουμε καὶ νὰ γενοῦμε φρόκαλα μὰ πάντα τῶν προγόνων μας θὰ βγάλουμε τὰ κόκκαλα, καὶ τότε ὅλ' οἱ δανεισταὶ κι' οἱ Φράγκοι μασκαράδες γιὰ τὰ γιὰ μᾶς λείψανα θὰ δώσουν ὁδὸ παραδῆς.

Αὐτὴ, καθὼς γνωρίζετε, τῶν φώτων ἡ Ἑστία ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ, ποῦ σουαρέδες ἄρχισα νὰ κάνω εἰς τὰ στεῖα μὲ τὴν καρέκλα τῆς μιᾶς, τῆς ἄλλης τὸ χαλί. Καὶ ὅπως ὅταν ὕστερα ὁ σουαρές τελειώσῃ τὰ δανεικὰ τῶν ἐπιπλα γυροῦν οἱ γειτόνοι, καὶ πέρνει τὸ κιλίμι μιὰ καὶ ἄλλη τὸ σκαμνὶ κι' ἀμέσως μὲν ἡ σάλα μου ὡς πρότερον γυμνὴ, ἔτσι κι' ἡ Φωρο-Κώσταν εὐθὺς θὰ τὰ κορδῶσῃ σὰν τῆς γυρίψῃ ὁ καθεὶς τὸ τί τῆς ἔχει δώσει.

Γι' αὐτὸ νομίζω φρόνιμον νὰ 'ποῦμε φανερά πῶς κἀπικο δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε παρὰ, πῶς τοῦ κυρίου Λαχανᾶ ἡ τύχη ἐγρουσουζέψε, μᾶς εἶδε καὶ τὸν ἴδαμε, ἐνίκησε, 'μουφλουζέψε. Τὴν σκούφια τὴν παληάτσικη σταρεὰ καθεὶς ἄς βάλῃ κι' ἄς τρώγουμε γιὰ δύναμι τοῦ μπάρμπ' Ἀλέξη χαπια, ἐγὼ δὲ τώρα προσφωνῶν τὸ νέο Καρναβάλι, σὰς χαιρετῶ μὲ κλούδι' αὐγὰ καὶ μὲ λεμονία σάπια.

(Οἱ δὲ παληάτσου κλούδι' αὐγὰ πετοῦν 'στους Βουλευτάρους καὶ τρέχουν 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ εὔρουν τοὺς ἐμπόρους.)

Φ. Ὡς προσφιλῆς μου ἔμποροι, Βουγάδες, Πατσιφάδες, καὶ σὲς υπάλληλοι μικροὶ κοκοκυκοφάδες, ποῦ μᾶς 'στους ὁρόμους τρέχετε μὲ καθε' ἑνὲς σας πραγμάτεια μονάχα γιὰ περίπατο καὶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, καὶ λέγω ἅμα σὰς ἰδῶ μὲ ἄλλους φαπλατάδες «κι' ἡ κοσκινὸν τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πραγματευστάδες», πρὸς σὰς ἀνοίγω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ μου χέρι καὶ 'στους μεγάλους καὶ μικροὺς προσφέρω βουλοκέρι, μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρηστὴν πῶς ὁλόγου δὲν θ' ἀργήσετε τὰ μαγαζιά σας τάνεικτὰ μὲ τοῦτο νὰ σφραγίσετε. Π. Πηγαίνετε εἰς τὴν Βουλὴν ν' ἀκούσετε τί τρέχει κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τί λίμα ποῦ τὴν ἔχει.

Πηγαίνετε ν' ἀκούσετε κι' ἐκεῖνον τὸν Ζωγράφου κι' ἂν εἰμφορῆτε ζωντανὸι μὴ μπῆτε μὲς 'στὸν τάρο. Φ. Ἀδίκως πᾶν τὰ κλάμματα καὶ τὸσοι στεναγμοὶ... τὸν Θεωράκη τρέχετε νὰ ἔδῃτε μιὰ στιγμὴ, ποῦ σείεται καὶ λυγίζεται καμωρῶς σὰν παπικ, κι' ἂν εἰμφορῆτε γράφετε τετῆρια καὶ κιουταπικ καὶ κάνετε νυχθημερόν 'στὸ μαγαζὶ καρτέρει καὶ μὴν τὸ κλείνετ' ἔξαφνα μὲ μαῦρο βουλοκέρι. Π. Εἰς ὅλα τέλος ἔρχεται ὀλίγη θεραπεία... ἔ! καὶ τοῦ χρόνου, ἔμποροι... καλὴ χρεωκοπία. Κι' ἅμα χρεωκοπήσωμε κι' ἐμεῖς μὲ τὸ καλὸ ἀκόμη τότε θάβρωμαι μαζί σας νὰ 'μιλῶ καὶ συνεντεύξαι κάποτε μὲ ὅλους σας θὰ κάνω τὰς γνώμας σας περὶ χρυσοῦ καὶ τότε νὰ μανθάνω. Φ. Ἀλευρωθῆτε σὰν κι' ἐμᾶς, γενναῖοι πατριῶται, καὶ τελευταῖον ἀσπαρμόν εἰς τὰ τετῆρια δότε, σὰς λέγω δὲ σὰν φρόνιμος πῶς ὅ,τι καὶ ἂν ἔχετε τὰ πάντα ἑνας θάνατος μουφλουζέψης διαδέχεται. Διὸ σκεφθέντες, ἀδελφοί, μ' ἐμένα τὸν τρελλὸν καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ μάταιον καὶ τὸ ἀπατηλόν, ὁδὸ μούντζαις τώρα δώσετε 'στὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν κι' ἐξ ὕψους περιμένετε γενναῖαν ἀμειβὴν, καὶ τραγουδεῖτε ὅλοι σας πιασμένοι χέρι χέρι καθὼς 'στὸν Φάουστ τραγουδοῦν ἐκεῖν' οἱ παληογέροι.

Χορὸς ἐκ διαφόρων τῆς πόλεως ἐμπόρων.

Τίτι τίτι, τί θὰ γίνη
μὲ τὸ νέο ξαφνικὸ; ...
ἀνοιγμένο δὲν θὰ μείνῃ
οὐτ' ἐνὸς ἐμπορικοῦ.

Τίτι τίτι, τί μᾶς γράφει
μαῦρη μοῖρα καὶ στραβή; ...
τίτι τίτι, τὸ χρυσάφι
ἔως 'στ' ἄστρα θ' ἀνεβῇ.

Τίτι τίτι, φασαρίαις ...
μισοῦρανα πετᾷ ...
τίτι τίτι, μπαταρίαίς
καὶ κανόνια δυνατὰ.

Τιτιτί, μᾶς πιάνει τρέλλα ...
κι' ἡ κυρίαίς τοῦ συρμοῦ
παρκατοῦν τὰ σύρε κι' ἔλα
εἰς τὸν ὁρόμο τοῦ Ἑρμοῦ.

Τιτιτί, ἐμπρός μας στέκει
Καραπάνος ὁ γνωστός
μὲ λαίμω σὰν τὸ λελέκι
καὶ κυττάζει γελαστός.

Τιτιτί, κι' ὁ Καραπάνος,
τιτιτί κι' ὁ Θεωδῶς,
ποῦ φορεῖ στραβὰ τὸ κράνος
καὶ τὸν ψάλλει ὁ Σουρῆς.

Τίτι τίτι... ὦχ! τετῆρια!
ὦχ! χασέδες καὶ πανιά...
πάρτε ὅλοι βουλοκέρια
καὶ σαποῦνι καὶ σχοινιά.

Τίτι τίτι, τὸ Κορδόνι
μουφλουζέψει μὲ τιμὴν...
ὁ καθένας τὰ κορδόνει...
ἀλληλοῦσα κι' ἀμήν!

(Οἱ δὲ παληάτσου πηδηκτοὶ ἀφίνουν τὸν χορὸν
καὶ 'στὸ Ταμίον σταματοῦν καὶ βλέπουν τὸν Φρουρόν.)

Π. Ἐδῶ προσέρχονται πολλοὶ ποῦ πάσχουν βουλιμίαν...
Φ. Εἰπέ, Σικπέ, παρακλῶ, 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίον
ἂν δέχεται μὲ τοὺς λοιποὺς καὶ δύο μασκαράδες,
ποῦ ἔγιναν τὰ μάτια τῶν γαρίδα γιὰ παράδες.
Ἄν βυλιεῖς, μορὲ Σικπέ; ... ἄλλα θὰ φθᾶς ἡμέρα,
ποῦ δὲν θὰ στέκεται Σικπὸς κανέννας ἐδῶ πέρα,
ὁ δὲ Ταμίος θὰ καλῇ τοὺς κλέπτας νὰ τὸν κλέψουν
καὶ ἐκεῖνι πρὸς τὸ Κεντρικὸν τὴν ράχη τῶν θὰ στρέψουν.
Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος; ... θωρεῖς πῶς χωρατεύω;
ἂν δὲν γενῶν πραγματικῶς αὐτὰ ποῦ προφητεύω

κι' ἀνατριχιάζει ἄνθρωπος μονάχα νὰ τ' ἀκούσῃ
νὰ μ' ἀπαυτώσῃ, κύρ Σικπέ, τὰ γένεια καὶ τὸ μούσι.

(Οἱ δὲ παληάτσου τὸν Σικπὸν μὲ χάριν χαιρετοῦν
καὶ ἐνώπιον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς σταματοῦν.)

Π. Μὰ δὲν μετ' ἔσε, βρε Φασουλῆ, τί τρέχει ἐδῶ πέρα
καὶ κυματίζει θλιβερὰ ὑπόμνηση πανηγίου;
Φ. Παντοῦ θὰ τρέχῃ δανειὸν ὁ ἑνας κι' ἄλλος νάβρω,
κι' εἰς καθε' ἑνὸς θὰ ἔδῃ καὶ μιὰ σημαία μαύρη,
καὶ θ' ἀγνοῖς τὸ πένθος τῆς ὑποίας εἶναι οὕτως
κἂν θάνατος Διοικητοῦ καὶ μουφλουμέντου κρείσσου.

Π. Νά! καὶ τὸ Χαδιστόν! ...

Φ. Μὴ σταματᾷς καθόλου,
μὰ τράβα κάτω, Πεοικλή, 'στὸν ὁρόμον τοῦ Διόλου,
γιατὶ ἂν στρέψῃς πορὶ ἐκεῖ τὰ τρέχοντα νὰ κινήσῃ
'μπροεῖς μὴ στήλῃ ἄλατος καθὼς ἡ Λὼτ νὰ γίνη,
καὶ τότε θὰ σὲ φάω πιά καὶ θὰ μὲ πιάσῃ λύσσα
καὶ θὰ μὲ στείλουν 'στὸν Παστὲρ κι' ἐμένα ὁλόσσα.

Π. Στάσου νὰ 'δῶμε μιὰ στιγμὴν τί τρέχει κι' ἐδῶ πέρα.
Φ. Δυσθεροῖς γίνεται μὲ κηλοῦν ἄερα...

Ναπολεόνια παρτε, δὲν σὰς παρακλῶ...
δύο χιλιάδες στρογγυλαὶ εἰς τάνεικτὰ πούλω,
καὶ τὰ μαλὰ μου, ἀδελφοί, καὶ μιὰ σπασμένη λύρα
κι' ὁ κόπανος τοῦ μουσικτοῦ... σὺ τὰ λῶσα... τὰ πῆρα...

πουλώ πενήντα Λαύρια ... πουλώ Λαχειοφόρα ...
 πουλώ χαβιάρι πράσινο ... τὸ πέρνω ἄλλη ὥρα ...
 πουλώ σαράντα μετοχές τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ...
 δὲν πρέπει ν' ἀστεϊεύεσαι κι' ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίζης ...
 πουλώ ἑπτὰ Πιστωτικάς ... πουλώ κι' ἐγὼ ἄερα
 καὶ τὴν κακὴ μου τὴν ψυχρὴ κι' ἀνάποδὴ μου μέρα ...
 τὴν πῆρα ... πάρτην ... τέλειωσε καὶ τοῦτο τὸ παζάρι ...
 κι' ἐγὼ πουλώ τὸν διὰβολο, ποῦ ὅλους θὰ μᾶς πάρῃ ...
 τὸν πῆρα ... βάλτον μέσα σου ... σοῦ δίνω γιὰ τὴν Τρίτη
 τοῦ Τσιριγώτη μετοχῆς καὶ τοῦ Δρομοκαίτη ...
 τῆς πῆρα ... εἶμαι σύμφωνος ... αὐταῖς δὲν ἔχουν πέσιμο
 κι' ὅποιος δὲν πάρῃ γρήγορα ἐκεῖνος θέλει δέσιμο.

(Πολλοὶ μεσῖται καὶ τοὺς δρό τοὺς δέρνουν ἐκεῖ πέρα
 κι' ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἀρχίζουν κανονίδι
 καὶ τρέχουν εἰς τὸ Στάδιον μὲ τούμπαις ἄτὸν ἄερα
 νὰ ῥοῦν καὶ τὸν περίπατο τοῦ Παρχσκευαίδη.)

Φ. Ὡ! νὰ ἐδῶ τὸ Στάδιον καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
 ποῦ δύο ἡμερόνυχτα ἐκεῖνος ἐπερπάτει.
 Νὰ κι' ὁ μικρὸς ὁ καφρενὲς, νὰ κι' ἡ γωνιά ἐκεῖνη,
 ποῦ κᾶπου κᾶπου κᾶθιζε φλασκομηλιά νὰ πίνη,
 νὰ κι' ὁ πτωχὸς ὁ καφρετζῆς, ποῦ μέσα ἴσθην ἀντάρα
 εἰς τὰ πρῶτα τοῦ ἔβαλε ἀκόμη μιὰ πεντάρα,
 γιὰτὶ τὸ νέο θέαμα σὰν πῆρνε χαμπέρι
 πολλὰς κυρίαῖς ἔτρεχν μὲ γόβαις καὶ τσεμπέρι,
 καὶ πίσω πῆγαιναν παιδιὰ μὲ τοῦ Σχολειοῦ τῆς σάκκις
 καὶ κλαμπουρία ἔλεγαν κι' οἱ ἔξυπνοι κι' οἱ βλάχες,
 μὰ καὶ κυρίαῖς κόμιλ φὸ καὶ κόσμος ὅπως πρέπει
 ἐκάθητο περιέργως τὸν μάρτυρα νὰ βλέπῃ,
 κι' ἐσύχναζε ἄτὸ Στάδιον ὁλόκληρος ἡ πόλις
 κι' ἄπ' τὴ δουλειὰ δὲν ἔστανε στιγμή ὁ καφρεπώλης.
 Ὡ! νὰ ἐδῶ τὸ Στάδιον, ὅπου ἀκόμη δείχνει
 τοῦ πεζοπόρου τοῦ ψηλοῦ τὰ χαραγμένα ἴχνη,
 ποῦ ἀπαθὴς ἴσά σχολία κι' ἐμπρός ἴσά καθε φύλο
 ἀλώνιζε νυχθημερόν σὰν ἄλογο ἄτὸ μῦλο,
 κι' ἐγὼ τὴν νύκτα ἐξυπνῶν μ' ἀνορθωμένην κόμην
 μονάχος ἄτὸ κρεβάτι μου ταιαῦτα ἐσκεπτόμην.
 Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποῦ κι' ἐγὼ ἄτὸ στρώμα μου κοιμοῦμαι
 καὶ τῆς ζωῆς τὰ βᾶσανα ὀλίγον ἐνθυμούμαι,
 ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος, ποῦ ἴσθης νυκτὸς τὰ γιὰζι
 γύρω τριγύρω περπατεῖ χωρὶς νὰ ξεπαγιάζῃ,
 κι' ἐνῶ τὸ πᾶν σιωπηλὸν κι' ἀμέριμνον ὑπνώττει
 αὐτὸς γυρνᾷ μακρὸς μακρὸς σὰν φάντασμα ἄτὰ σκότη,
 καὶ δίχως λόγῳ μαρτυρεῖ καὶ ρέβει ἐν εἰρήνῃ
 κι' ἔχει μονάχη του τροφὴ κανένα μανταρίνι,
 καὶ μόλις μὲς ἄτὸν καφρενὲ πλάγιασῃ ἴλιγ ὥρα
 εὐθὺς ξανασηκώνεται καὶ πέρνει πάλι φόρα,
 κι' ἀναμετρεῖ τοῦ δρόμου τοῦ τὰ ὕψη καὶ τὰ βᾶθη
 ἂν καὶ τοῦ λένε οἱ γιᾶτροι πῶς εἰμφορεῖ νὰ πάθῃ,
 κι' ἀπὸ τὸν κόπο τὸν πολὺ καὶ τὸ πολὺ νυκτέρι
 τὸ πρόσωπόν του γίνεται ὡς εἶδος θεαφοκέρι,
 μηδὲ ἀνάγκη φυσικὴ τὸν ἐνοχλεῖ καθόλου,
 κι' ἂν πέσῃ ἔξαφνα βροχὴ ἐκ τούρτανίου θόλου
 εἰν' ἔτοιμος νὰ τριγυρνᾷ ἄτὸ Στάδιον μ' ὀμπρέλα
 καὶ νὰ μὴν παύσῃ μιὰ στιγμή αὐτὸ τὸ σὺρε κι' ἔλλα,

καὶ κᾶποτε θερμίνεται καὶ κᾶποτε κρυώνει
 καὶ ἄπλutos κι' ἀκτένιστος ἰδρώνει καὶ ξιδρώνει,
 καὶ τὸν πολὺν ἰδρώτα τοῦ ἀτάραχος σφουγγίζει
 χωρὶς νὰ βγάξῃ τσιμουδιά καὶ δίχως νὰ γογγύσῃ,
 καὶ βλέπει τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ὅλην τὴν Παλλάδα
 καὶ πότε πότε τοῦρχεται καμμιὰ μικρὴ ζαλάδα,
 καὶ τὸν εὐρίσκει ἡ χαρκαυγὴ μὲ μάτια φουσκωμένα
 καὶ περπατεῖ καὶ περπατεῖ μὲ κύκλους ὁλοένα
 ὥσάν νὰ τοῦ ἐπέβαλε κανένα δικαστήριον
 ἐκεῖνο τὸ πρωτοφανὲς κι' ἀνήκουστον μαρτύριον.
 Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ βᾶσανο ἐκεῖνος τὸ τραβᾷ
 μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ῥοῦν τοῦ κόσμου τὰ στενά,
 ὅτι κι' ἐμεῖς δοξάζομεν τὰς ἱεράς μας θήκας
 κι' ὅτι προγόνους ἔχομεν τοὺς Ὀλυμπιονίκας.
 Ὡ! νὰ ἐδῶ τὸ Στάδιον καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
 ποῦ δύο ἡμερόνυχτα ἐκεῖνος ἐπερπάτει.
 Ὅλα τὰ ἴδια... τὰ βουνά, τοῦ Ἰλισσοῦ ἡ ξέρα,
 κι' ὁ πεζοπόρος μοναχὰ δὲν βρίσκειτ' ἐδῶ πέρα.
 Π. Νὰ καὶ τὸ ξύλο, Φασουλῇ, ποῦ τώρα θὰ σὲ δειρῶ
 καὶ θὰ σὲ κάρω νὰ πηδᾷς ἄτὸ Στάδιον τριγύρω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν πόλιν
 καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα διη,
 πολλὰ κασιμῖρια ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
 ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐκολὰ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
 Μὰ τώρα συνεταίρος του κι' ὁ ἀδελφὸς του μένει,
 ὅπου κανεὶς ἄτὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραθαίνει,
 καὶ θαύματα ἐσπούδασε τῆς κοπτικῆς περισσά,
 ἄτὸ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
 Τέτοιο φραγκοραπτάδικο δὲν εἶναι παῖζε γέλα...
 τὸ ράψιμό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
 Σὲ κόθει Ἀιδονόπουλος, ... εἶσαι καλὰ κομμένος...
 σὲ ράδει Ἀιδονόπουλος, ... εἶσαι καλὰ ραμμένος.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ
 τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
 καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
 ἄς τρέξουν ὅσον τάχυν ν' ἀσφαλίσθουν ἐκεῖ.
 Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
 καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
 κι' ἄε σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν ἄτὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
 καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε ἄτὰ πόδια του τσαρούχι.
 Ἀσφάλεια κατὰ πύριν, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,
 ἀσφάλεια εἰς φοβερὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
 ἀσφάλεια ἄτὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
 Πλὴν μελετήσατε κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Καταστατικόν
 καὶ καθε τοῦ ἀσφαροῦχο εἰς ταύτην θ' ἀσφαλίσῃ,
 ἂν καὶ ὁ ρέκτος Ἰπουργὸς τῶν Βασιλικῶν,
 ὅπου μᾶς βγάξῃ τὴν ψυχὴν ὡς ἄρου νὰ μιλῇ,
 σπουδάζει Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐσχάτως,
 μὲ τὰ ὁποῖα σίγουρα θ' ἀσφαλίσῃ τὸ κράτος.
 Ἀσφάλειαν δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚὴ κερττα...
 ὁδὸς Στάδιον, κυρία, ἄτὸ Ἀλέξου τὸ σπῆτι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὡς κᾶνω — πῶς ἄτὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ἄτὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖο Ἑὺδη, — ὅσο ἄτὸ λάδι τρεῖς ἄτὸ Ἑὺδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοποιεῖς πολὺς.